

РЕШЕНИЕ

№ 34841

гр. София, 10.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3709**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и е образувано по жалба на от „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД“ с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], вх. Б, ет. 6, ап. 31, представлявано от Управителя Е. И. К., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220224005210-091-001/23.10.2025 г., издаден от И. М. Р., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и С. М. М., на длъжност Главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 173 от 06.02.2026 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. (Дирекция ОДОП С.) при Централно управление на Национална агенция за приходите, с който на „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД са определени допълнителни задължения за данък върху добавената стойност (ДДС) в размер на 96,70 лв. и съответните лихви за забава в размер на 22,93 лв. и за корпоративен данък в размер на 5 528,35 лв. и съответните лихви за забава в размер на 1 423,50 лв. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт поради противоречието му с материалния данъчен закон и издаването му при съществени нарушения на процесуалните правила. Иска се от съда да отмени изцяло оспорения ревизионен акт.

В съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, жалбоподателят, чрез законния му представител Е. И. К., поддържа жалбата и излага допълнителни съображения за незаконосъобразност на оспорения РА. Сочи се, че в ревизионното производство е участвала Р. А., на длъжност инспектор по приходите при ТД на НАП С., срещу която е подадена жалба от дружеството с вх. № 70-00-2040 от 28.10.2024 г. за превишаване и злоупотреба със служебно

положение, като неправомерните действия на това длъжностно лице са извършени и свързани с данъчна проверка и последваща ревизия на „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД, излагат се съображения, че независимо от подадената жалба от дружеството Р. А. не е отстранена от проверяващите дружеството органи, вместо това същата е взела активно участие в ревизионното производство, връчила е заповед за възлагане на ревизия на дружеството и ИПДПОЗЛ, извършила е заедно със С. М. проверка в административния офис на дружество „Б-Я Баланс“ ЕООД, което осъществява счетоводното обслужване на „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД, за което е съставен протокол, който е подписан лично от Р. А.. Във връзка с горното се твърди конфликт на интереси и грубо нарушаване на основните принципи за обективност и безпристрастност съгласно чл. 3 от ДОПК, което се сочи като самостоятелно основание за отмяна на оспорения РА. По съществото на спора се сочи, че неоснователно ревизиращите органи са увеличили декларираните от дружеството счетоводни финансови резултати с приходи от лихви по предоставения заем на „БЕТОН-М“ ЕООД, без да вземат предвид обстоятелството, че поради невъзможност на заемателя да го обслужва между страните е подписан анекс от 01.12.2023 г., с който се съгласяват предоставената сума, ведно с дължимата за нея лихва да се погасят наведнъж на датата на падежа, удължен до 01.12.2025 г., като както към издаване на РД, така и към издаване на РА заемателят по договора е в пълна забава – не е заплащал и не заплаща нито договорената лихва, нито предоставената в заем сума въпреки проведените многобройни преговори и покани за изпълнение, в този се смисъл се твърди, че липсва търговска и законова логика „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД да заплаща данък върху лихва, която не е заплатена и получена. Относно непризнатите разходи по фактури, издадени от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД и „БЕСТ ТРАВЕЛ СЕРВИЗ“ ООД заявява, че са предоставени заповеди за командировки, съдържащи всички необходими реквизити, фактури, които съдържат цялата информация за проведеното пътуване, спане и други получени в тази връзка услуги. Дейността на дружеството, която е сделки и управление на недвижими имоти, правни и финансови консултации, предполага провеждане на срещи и командировки с потенциални клиенти в страната и чужбина, като с някои от тях се сключват договори и дружеството реализира приходи от продажби, с други не, в този смисъл всички пътувания и командировки са свързани пряко и единствено с дейността на дружеството, поради което същите следва да се признаят за данъчни цели.

Ответникът Директорът на Дирекция ОДОП С., в съдебно заседание, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата. Изразява становище, с което поддържа констатациите и правните доводи в оспорения ревизионен акт (РА) по мотиви, изложени в потвърдителното решение на Директор на Дирекция ОДОП С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220224005210-020-001/11.10.2024 г., връчена лично на управителя на дружеството на 27.12.2024 г., изменена със Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия (ЗИЗВР) № Р-22220224005210-020-002/24.02.2025 г., № Р-22220224005210-020003/24.03.2025 г. и № Р-22220224005210-020-004/24.04.2025 г., издадени от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед № РД-01-404/27.05.2024 г. на и.д. директор на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД“ ЕИК[ЕИК] за установяване на задълженията по ЗДДС и за корпоративен данък за данъчни периоди от 01.01.2021 г. до 31.12.2023 г. В хода на ревизията с цел изясняване на факти и обстоятелства от

значение за определяне данъчните задължения на ревизираното лице са извършени редица процесуални действия, които подробно са описани в констативната част на изготвения ревизионен доклад (РД), неразделна част от ревизионния акт (РА) по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК. С цел събиране на доказателства и установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) № Р-22220224005210-020-001 от 07.01.2025 г., в отговор на което по електронен път са представени писмени доказателства с вх. № Р-22220224005210-ПРД от 001 до 006 по регистъра на ТД на НАП С.. Извършена е проверка на счетоводна и търговска документация, за което е съставен протокол № 2126652/01.04.2025 г. С протоколи № Р-22220224005210-ППД-001 и № Р-22220224005210-ППД-002 от 27.05.2025 г. са приобщени документи, събрани при предходни проверки за установяване на факти и обстоятелства (ПУФО), приключили с протоколи № П-22220222174756-073-001/02.12.2022г. и № П-22220224022951-073-001/26.09.2024 г.

Въз основа на събраните писмени доказателства е прието от органите по приходите, че са налице основания за извършване на корекции на декларираните от лицето резултати по ЗКПО и ЗДДС. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22220224005210-092-001/10.06.2025 г., срещу който в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение, което е прието за процесуално допустимо, разгледано е при издаване на РА, но е прието за неоснователно по същество.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт (РА) № Р-22220224005210-091 -001 /23.10.2025 г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и С. М. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен на 17.11.2025 г. по електронен път съгласно удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“ на л. 70 от делото.

Издаденият на оспорващото дружество Ревизионен акт (РА) № Р-22220224005210-091-001/23.10.2025 г. е обжалван по административен ред в срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК. С Решение № 173 от 06.02.2026 г. Директорът на Дирекция ОДОП С. е потвърдил РА. Решението е съобщено на ревизираното лице на 09.02.2026 г. видно от удостоверение за извършено връчване по електронен път на л. 14 от делото. Жалбата, във връзка с която е образувано настоящото производство, е подадена чрез Директора на Дирекция ОДОП С. до Административен съд София-град на 20.02.2026 г.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са установили, че ревизираното лице „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД съгласно договор за заем от 01.06.2021 г. в качеството на заемодател предоставя на „БЕТОН-М“ ЕООД парични средства в размер на 700 000,00 лв. срещу задължение на заемателя да върне посочената сума, ведно с уговорено възнаграждение (лихва). Заемната сума е предоставена за осъществяване на инвестиционен проект за проектиране, реконструкция и преустройство на сграда с идентификатор 68134.305.503.8, находяща се в [населено място], район „В.“, [улица]. В чл. 3 от договора е предвидено паричните средства да се предоставят от заемодателя в срокове и размери, както следва:

- в 14-дневен срок, считано от датата на подписване на нотариалния акт за учредяване на договорната ипотека по чл. 4 - сума в размер на 200 000,00 лв.;
- в 3-месечен срок, считано от датата на подписване на нотариалния акт за учредяване на договорната ипотека по чл. 4 - сума в размер на 300 000,00 лв.;
- в 6-месечен срок, считано от датата на подписване на нотариалния акт за учредяване на договорната ипотека по чл. 4 - сума в размер на 200 000,00 лв.

Уговорено е заемната сума да се отпусне само при учредена първа по ред договорна ипотека в

полза на заемотодателя. Уговорен е срок за връщане на заемната сума заедно с дължимата лихва до 01.12.2022 г. Дължимото възнаграждение в размер на 10% годишна лихва е предвидено да се начислява от датата на предоставяне на всяка от заемните вноски.

Приложен е анекс № 1 от 01.01.2022 г., с който срокът за връщане на заемната сума и дължимата лихва съгласно чл. 2, ал. 2 от договора се ромения на 01.12.2023 г. С втори анекс от 01.12.2023 г. дружествата се споразумяват да се промени клаузата на чл. 3, ал. 3 от договора, като дължимото възнаграждение ведно със заемната сума следва да се погасят наведнъж в деня на падежа, посочен в чл. 2, ал. 2, като срокът е продължен до 01.12.2025 г. Към същата дата страните следва да отразят счетоводно в своите баланси произтичащите вследствие на предоставените заеми стопански операции. От „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД е представен нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот с № 156, том III, рег. № 8109, дело № 498 от 2021 г., според който на 14.06.2021 г. „БЕТОН-М“ ЕООД в качеството на кредитополучател и ипотекарен длъжник в съответствие с договора за паричен заем от 01.06.2021 г. се съгласява и учредява в полза на „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД (кредитор) договорна ипотека върху 94/100 идеални части от сграда с идентификатор 68134.305.503.8, наоходяща се в [населено място], [улица]. Ангажирани са и извлечения от банкова сметка BG90UBBS80021023054340 на жалбоподателя „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД в „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, според които в полза на „БЕТОН-М“ ЕООД са преведени суми с основание „договор за заем“, както следва: 70 000,00 лв. на 17.06.2021 г., 60 000,00 лв. на 17.06.2021 г., 30 000,00 лв. на 21.06.2021 г. и 40 000,00 лв. на 22.06.2021 г. Общо са предоставени заемни средства в размер на 200 000,00 лв.

Предвид горното органите по приходите са извършили анализ на счетоводните регистри на „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД, при който са установили, че не са осчетоводени приходи от лихви по предоставения заем на „БЕТОН-М“ ЕООД. В съответствие с предвидената в споразумението годишна лихва в размер на 10% и за данъчни цели органите по приходите са определили неотчетените от „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД приходи от лихви в размер на 10 856,42 лв. за 2021 г. и по 20 000,00 лв. за 2022 г. и 2023 г. С посочените суми, като са приели лихвения процент, посочен в договора, на основание чл. 78 във връзка с чл. 16, ал. 1 и ал. 2 от ЗКПО с РА при съобразяване с принципа на текущо начисляване е извършено увеличение на счетоводните финансови резултати на дружеството за съответните данъчни периоди.

Отделно от това на основание чл. 26, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1 от ЗКПО декларираните от дружеството счетоводни финансови резултати са увеличени и с размера на отчетените по сметка 609 „Други разходи“ суми по фактури, издадени от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД и „БЕСТ ТРАВЕЛ СЕРВИЗ“ ООД, документиращи доставки с предмет „нощувки - командировки“ в размер на 1 000,00 лв. за 2022 г. и в размер на 2 707,98 лв. за 2023 г. Корекциите са аргументирани с липсата на разходооправдателни документи, удостоверяващи заплатените суми за път и нощувки, размер на изплатени дневни/квартирни пари, доклади с подробна информация за целите на пътуванията (срещи с потенциални клиенти и доставчици) и постигнатите резултати и др. Единствените доказателства, свързани с процесиите разходи, са ангажираните с възражението срещу РД копия на заповеди за командировка на управителя Е. К., с частично попълнени реквизити и не може да се направи категоричен извод за целите на пътуванията и връзката им с икономическата дейност на дружеството.

Във връзка с горните констатации по ЗКПО са установени финансови резултати на дружеството, както следва:

- за 2021 г. декларираната от дружеството данъчна печалба в размер на 2 051,92 лв. е увеличена на 12 908,34 лв. Определен е корпоративен данък за внасяне в размер на 1 290,83 лв., от който след приспадане на внесената от лицето сума в размер на 205,19 лв. е установен допълнителен

данък за внасяне в размер на 1 085,64 лв. и лихви за забава в размер на 453,92 лв.;

- за 2022 г. декларираната от дружеството данъчна загуба в размер на 6 962,17 лв. е преобразувана на данъчна печалба в размер на 14 756,85 лв. Определен е допълнителен корпоративен данък за внасяне в размер на 1 475,69 лв. и лихви за забава в размер на 456,85 лв.;

- за 2023 г. декларираната от дружеството данъчна печалба в размер на 12 582,44 лв. е увеличена на 42 252,59 лв. Определен е корпоративен данък за внасяне в размер на 4 225,26 лв., от който след приспадане на внесената от лицето сума в размер на 1 258,24 лв. е установен допълнителен данък за внасяне в размер на 2 967,02 лв. и лихви за забава в размер на 512,73 лв.

По ЗДДС са установени допълнителни задължения, както следва:

Въз основа на констатациите в частта по ЗКПО и на основание чл. 70, ат. 1, т. 2, във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС на „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 96,70 лв. по фактура № [ЕГН] от 28.12.2023 г., издадена от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД, за която с ревизионния акт е прието, че не е свързана с дейността на дружеството. Предмет на доставката е „екзекутив стая с ол инклузив“ с място на изпълнение на доставката [населено място], [община].

Директорът на Дирекция ОДОП е възприел за неоснователни твърденията на ревизираното лице относно участието на Р. А. в ревизионното производство. Посочил е, че предмет на обжалване е РА, който е издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и С. М. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, Р. Л. А., на длъжност инспектор по приходите при ТД на НАП С., е участвала единствено при издаването на ревизионния доклад. В тази връзка е формулирал изводи, че, независимо че на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА, актосъставителите могат да приемат или не направените в него констатации и предложения за установяване на задължения, в този смисъл не би могло да се приеме, че подадената жалба срещу Р. Л. А. - лице, което не участва при издаването на РА, е лишило производството от обективност и безпристрастност, в този смисъл е посочил в решението, че не са налице процесуални нарушения от категорията на съществени такива, опорочили издаването на оспорения РА.

Изцяло е възприел и потвърдил изводите на органите по приходите относно извършеното с РА увеличение на финансовия резултат на дружеството с неотчететни приходи от лихви и с разходите по горепосочените фактури. Посочил е, че счетоводството на дружеството се осъществява при спазване на принципите, залегнали в Закона за счетоводството. По смисъла на същите приходи и разходите в предприятието се отразяват текущо в момента на възникването им, независимо от момента на получаването или плащането на паричните средства, т.е. очакваните приходи от лихви е следвало да бъдат своевременно осчетоводени и да намерят отражение във финансовите отчети от момента на възникването им. Посочил е, че според счетоводен стандарт (СС) 18 „Приходи“ приходите, създадени от ползването на активи на предприятието от други лица във вид на лихви, се признават текущо, пропорционално на времевата база, която отчита ефективния доход от актива (по арг. т. 8.1 и т. 8.2 „а“ на СС 18). В случай, че са налице основания съгласно цитирания стандарт приходи от лихви за посочените по-горе периоди да бъдат начислени през съответната година, респ. сумата на прихода да бъде надеждно изчислена, то тези приходи следва да бъдат признати съгласно т. 5.1 от СС 18 и съответно да участват при определяне на финансовия резултат за годината на начисляването им. Съгласно т. 2 от стандарта приходите включват brutните потоци от икономически изгоди, получени от и дължими на предприятието. За да се признае приход в счетоводството на

дружеството по смисъла на СС 18, следва да са изпълнени кумулативно тези условия. По отношение на възможността предприятието да има икономически ползи, свързани със сделките, такава винаги ще е налице, доколкото се очаква плащане. Предвид това в съответствие с изискванията на СС 18 дружеството е следвало да отчита като приходи лихвата, произтичаща от предоставения заем, тъй като са налице изискванията на стандарта относно признаването ѝ.

Директорът на Дирекция ОДОП е приел, че законосъобразно се явява и извършеното на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО преобразуване на счетоводните финансови резултати е отчетените по сметка 609 разходи по фактури, издадени от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД и „БЕСТ ТРАВЕЛ СЕРВИЗ“ ООД в размер на 1 000,00 лв. за 2022 г. и 2 707,98 лв. за 2023 г., за които е прието, че не са свързани с икономическата дейност на дружеството. Посочил е, че в конкретния случай се касае за отчетени разходи по настаняване и нощувки в хотели, за които липсват разходооправдателни документи, удостоверяващи, че същите са свързани с икономическата дейност на дружеството. Видно от приложените документи по фактурите, издадени от „БЕСТ ТРАВЕЛ СЕРВИЗ“ ООД, се касае за предоставени туристически услуги в Прага, Република Ч. и в Република Турция. Предметът на фактурата, издадена от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД, е „екзекутив стая ол инклузив“ в „Г. хотел Т.“, [населено място], [община]. Единствените писмени доказателства се явяват ангажираните с възражението срещу РД копия на заповеди за командировка на управителя Е. К.. Същите обаче са с частично попълнени реквизити и не дават информация за заплатените суми за път и нощувки, размер на изплатени дневни/квартирни пари, доклади за целта на пътуванията /срещи с потенциални клиенти и доставчици/ и постигнатите резултати, поради което основателно не са кредитирани от актосъставителите.

По изложените в частта по ЗКПО съображения Директорът на Дирекция ОДОП е намерил за обоснована и извършената корекция по ЗДДС за м. 12.2023 г., произтичаща от отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 96,70 лв. по издадената от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД фактура № 50...24226 от 28.12.2023 г. с предмет „нощувка-командировка“ и касаеща горепосочената екзекутив стая в Г. хотел „Т.“, доколкото не са налице доказателства за връзката ѝ с икономическата дейност на дружеството.

Въз основа и анализ на установената фактическа обстановка, приложените писмени доказателства и възраженията на жалбоподателя, настоящата инстанция достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу издадения на дружеството ревизионен акт, потвърден от Директора на Дирекция ОДОП С., от лице с надлежна легитимация, след изчерпване на фазата на административния контрол. Решението е издадено от Директора на Дирекция ОДОП С. и в рамките на преклузивния срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Жалбата отговаря на изискванията на чл. 149 от ДОПК и като такава е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният ревизионен акт е валиден, издаден от компетентни органи, след провеждане на ревизионно производство, възложено от оправомощен за това орган по приходите със Заповед № РД-01-404/27.05.2024 г. на и.д. директор на ТД на НАП С. (л. 15 – л. 16 от делото), при спазване на съответните процедурни правила. Ревизионният акт, видно от материалите по административната преписка, е подписан с квалифицирани електронни подписи по чл. 13, ал. 3 от ЗЕДЕУУ. Електронният подпис е приравнен на саморъчен съгласно изричното указание на чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕУУ. Съгласно чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕУУ правната сила на електронния подпис и на усъвършенствания електронен подпис е равностойна на тази на саморъчния подпис, когато това е уговорено между страните. Удостоверението за електронен подпис е законово признато за

еквивалент на саморъчен подпис за лицата, които притежават такова удостоверение. От представените по делото удостоверения е видно, че подписите са положени от съответните лица, в периода на срока на действие на притежаваните от тях удостоверения за електронен подпис. В тази връзка се установява, че оспореният ревизионен акт е подписан с електронен подпис от лицата, посочени като негови издатели, с КЕП и в периода на действие на удостоверението.

Противно на доводите на оспорващия съдът намира, че процедурата по издаване на РА е съобразена с приложимите за случая процесуални норми на ДОПК и съдът не намира при провеждането ѝ да са извършени процесуални нарушения, засягащи законосъобразността на ревизионния акт. Ревизионният акт е издаден в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа изложение на фактическите и правните основания за постановяването му, с извършено позоваване на изготвения ревизионен доклад. Изложение на фактическите основания за установяване на процесните задължения се съдържа в ревизионния доклад, който е неразделна част от РА (чл. 120, ал. 2 от ДОПК), а съгласно константната съдебна практика мотивите на РД, когато са възприети от компетентните органи, се явяват и такива на приключващия ревизията акт. На задълженото лице е била предоставена достатъчна възможност да представи изисканите му документи и сведения в хода на извършваната му ревизия, същото е било редовно уведомявано както за откриването на ревизионното производство, така и за всички последващи действия на органите по приходите, а също и за исканите от тях доказателства от значение за установяване размера на публичните му задължения. В хода на ревизията органите по приходите са попълнили преписката с необходимите, според тях, доказателства, на база на които е извършена проверка на релевантните за облагането на оспорващото дружество обстоятелства. Извършените въз основа на тези доказателства фактически констатации и направените правни изводи са предмет на преценка при проверката за материалната законосъобразност на РА, и ще бъдат обсъдени по-долу в настоящото решение.

Не може да бъде споделено от настоящата съдебна инстанция разбирането, че само поради наличие на подаден от дружеството сигнал срещу участващ в ревизията служител е накърнен принципът на обективност. Самото подаване на жалба срещу служител на администрацията, който е продължил да участва в ревизионното производство, не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила и не води автоматично до извод за липса на обективност или безпристрастност на цялото ревизионно производство. ВАС последователно приема, че съществено нарушение би било налице само ако е засегната компетентността на издателите на акта или ако е нарушено правото на защита на ревизираното лице, каквито данни тук липсват. Твърденията за нарушени принципи на обективност, служебно начало и добросъвестност следва да почиват на конкретни факти по делото, а не на предположения или субективни съмнения на жалбоподателя. Необходимо е да бъдат установени конкретни действия или бездействия на съответното лице, които да са ограничили правото на защита на ревизираното лице или да са обусловили издаването на крайния акт в противоречие със закона. Такива обстоятелства по делото не се установяват. Анализът на представените документи, представляващи преписката по издаване на обжалвания РА, води до извода, че в хода на ревизионното производство органите по приходите стриктно са съблюдавали принципа на обективност, служебно начало и добросъвестност. Липсват данни, които да дават основание да се приеме, че някои от органите, участвали в хода на ревизионното производство, е бил пристрастен и необективен в хода на ревизионното производство. Противно на твърдяното от жалбоподателя приходната администрация служебно е събирала доказателства във връзка с изясняване на правнорелевантни факти. Настоящият съдебен състав намира, че е спазен и основният принцип на добросъвестност на данъчното производство, като е гарантирано участието на ревизираното лице, връчвани са му

всички актове на приходната администрация, съставяни в хода на ревизионното производство, уважавани са и правените искания. Действията на органите по приходите по събиране на доказателства са извършени при спазване на изискванията на ДОПК. Не се установява ограничение в правото на защита на ревизираното дружество, на което многократно в хода на ревизията и в съдебното производство е предоставяна възможност да представи доказателства. От събраните по делото доказателства е видно, че посоченият от жалбоподателя инспектор е участвал при извършена проверка на счетоводната и търговската документация, обективирана в протокол № 2126652/01.04.2025 г., въз основа на която е прието, че дружеството осъществява счетоводството си при спазване на принципите, залегнали в Закона за счетоводството (ЗСч). Това обстоятелство не подкрепя тезата за предубеденост, а напротив — сочи, че участието на този служител не е довело до едностранчиво или неблагоприятно за жалбоподателя изкривяване на фактическите констатации. По тези съображения настоящата съдебна инстанция приема, че участието на посочения инспектор по приходите чрез отделни действия в ревизионното производство не съставлява съществено процесуално нарушение, не опорочава ревизионното производство и не обуславя незаконосъобразност на ревизионния акт. Не е засегната компетентността на неговите издатели, не е ограничено правото на защита на жалбоподателя и не е доказано предубедено или тенденциозно установяване на фактите. Още повече, че, както правилно е посочено в потвърдителното решение на Директор на Дирекция ОДОП С., предмет на обжалване в производството се явява РА, който е издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и С. М. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. В случая процесният ревизионен акт е издаден от органа, възложил ревизията, и от ръководителя на ревизията, каквото е изискването на чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Ето защо съдът приема, че ревизионното производство е проведено при спазване на изискванията на процесуалния закон.

При така изложената фактическа обстановка съдът формира и своите правни изводи. На основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основанията, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, производството по обжалване на РА не е контролно-отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер.

Относно извършеното с РА увеличение на счетоводните финансови резултати на дружеството за данъчни периоди 2021 г., 2022 г. и 2023 г. с неотчетени приходи от лихви на основание чл. 78 във връзка с чл. 15 и чл. 16 от ЗКПО

Безспорно е по делото, че между жалбоподателя „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД и „БЕТОН-М“ ЕООД е сключен договор за заем от 01.06.2021 г., по който реално са предоставени 200 000 лв. срещу възнаграждение в размер на 10 % годишна лихва. Съгласно договореното между двете страни по договора за заем за ползване на предоставения заем е предвидена дължимата годишна лихва в размер на 10%. В случая органите по приходите не оспорват размера на договорената лихва в размер на 10 % съгласно представения договор за заем. Няма спор относно фактите и обстоятелствата по счетоводното отчитане на заемните средства, по предаване на сумите, както и относно факта на неначисляване на лихви. По делото не е спорно неотчитането на приходи от лихви от „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД за периода 2021 г. – 2023 г. по сключения договор с „БЕТОН-М“ ЕООД. Както в хода на извършеното ревизионно производство, така и в хода на

съдебното производство ревизираното дружество не ангажира доказателства в обратна насока. Спорът между страните е относно дължимостта на лихвата и съответно годината, в която приходите следва да бъдат отчетени с оглед представения анекс към договора и договореното между страните връщане на заемната сума ведно с дължимата лихва на 01.12.2025 г. Спорът е дали договореното между страните с анекс от 01.12.2023 г. главницата и лихвата да се погасят наведнъж на 01.12.2025 г. изключва задължението за текущо начисляване на приходи от лихви за 2021 г., 2022 г. и 2023 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 16, ал. 1 от ЗКПО когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. Съгласно чл. 16, ал. 2, т. 2 и т. 3 от ЗКПО за отклонение от данъчно облагане се смята и договорите за заем за послужване или друго безвъзмездно предоставяне за ползване на материални или нематериални блага (т. 2); получаването или предоставянето на кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделката, включително в случаите на безлихвени заеми или друга временна безвъзмездна финансова помощ, както и опрощаването на кредити или изплащането за своя сметка на кредити, несвързани с дейността.

ЗКПО не дава самостоятелно определение на термина „начисляване“, поради което за данъчни цели следва да се прилага счетоводният му смисъл. Моментът на начисляване на дохода от лихви е моментът, когато следва да се отразят въпросните лихви съобразно принципа за текущо начисляване. Съгласно чл. 26, ал. 1, т. 4 от ЗСч предприятието изготвя финансовите си отчети, с изключение на отчетите, свързани с паричните потоци, на базата на принципа на начисляването – ефектите от сделки и други събития се признават в момента на тяхното възникване, независимо от момента на получаването или плащането на паричните средства или техните еквиваленти, и се включват във финансовите отчети за периода, за който се отнасят.

Съгласно т. 5.1 от СС 18 приходът се признава, когато: а) е вероятно предприятието да има икономическа изгода, свързана със сделката; б) сумата на прихода може да бъде надеждно изчислена; в) направените разходи или тези, които ще бъдат направени във връзка със сделката, могат надеждно да бъдат измерени; г) приходите за всяка сделка се признават едновременно с извършените за нея разходи (принцип на съпоставимост между приходите и разходите). Съгласно т. 8.1 от СС 18 приходът, създаден от ползването на активи на предприятието от други лица във вид на лихви, лицензионни такси и дивиденди, се признава, когато: а) сумата на приходите може да бъде надеждно изчислена; б) предприятието има икономическа изгода, свързана със сделката. Според т. 8.2, б. „а“ от СС18 приходите от лихви се признават текущо пропорционално на времевата база, която отчита ефективния доход от актива.

От посочените разпоредби следва, че договорената между страните лихва представлява възнаграждение за предоставения заем и в този смисъл приходът от лихви трябва да се начислява текущо пропорционално на договорения срок, независимо от начина на договаряне на падежа на лихвите (месечен, годишен или еднократно на датата на падежа на главницата). След като договорената от страните лихва може да бъде изчислена надеждно, приходите от нея следва да се признаят текущо, пропорционално на времевата база (за срока на погасяване на заема), като се отчита ефективният доход от актива съгласно т. 8.1 и 8.2 „а“ на СС 18 „Приходи“.

Неправилно е позоваването на жалбоподателя на приложения по делото анекс, съгласно който договорените лихви са дължими еднократно едновременно с предоставена заемна сума на

01.12.2025 г. и твърдението, че в този смисъл не следва да се начисляват лихви за процесните години от дружеството. В тази връзка настоящият състав счита, че посочените уговорки между страните, постигнати с представения анекс от 01.12.2023 г., безспорно пораждаат задължения между страните със силата на закон съобразно чл. 20а ЗЗД. Кога обаче заемотателят може да изисква изпълнение на задължение по договора от заемополучателя е въпрос напълно ирелевантен от гледна точка на данъчното облагане. В настоящият спор определящ е нормативно фиксираният момент, в който следва да бъде отразен доходът от лихви и същият е правилно преценен от ревизиращите органи. Според счетоводното и данъчно законодателство при безспорно установяване на ползване на предоставените парични средства, приходът от лихва следва да се начислява своевременно и текущо от момента на предоставяне на заемите до датата на връщането им. Това е така, за да се отчете ефективно доходът от актива. Моментът на признаване на приходите от лихви възниква не по силата на договор, а по силата на ЗСч. и приложимите счетоводни стандарти във връзка с корпоративния закон. За целите на счетоводството и данъчното облагане е решаващо не кога лихвата е платима, а кога възниква и се натрупва като доход от предоставения финансов ресурс. След като договорената от страните лихва може да бъде изчислена надеждно, приходите от нея следва да се признаят текущо (за всеки отчетен период), пропорционално на времевата база, за срока на погасяване на заема, като се отчита ефективният доход от актива – т. нар. лихва, съобразно т. 8. 1 и т. 8. 2 "а" на СС 18, независимо от начина на уговаряне на падежа на лихвите - месечен, годишен или еднократно на датата на падежа на главницата. За целите на данъчното облагане е без значение както наличието или липсата на уговорка за лихви в договора за заем, така и кое е лицето, на което е предоставен заемът, а именно дали то е свързано или не е. Това е така, тъй като при определяне на финансовия резултат за съответния данъчен период винаги следва да се включва и размерът на лихвата, която заемотателят би получил, ако би договорил лихва, съобразно пазарните и обичайни условия – аргумент от нормата на чл. 16, ал. 1 и ал. 2 от ЗКПО. Предвид горното неоснователни се явяват изложените в жалбата доводи, че поради необслужване на заема от „БЕТОН-М“ ЕООД жалбоподателят няма задължение да отчита приходи от лихви, върху които да дължи данък. Правилно е прието от приходните органи, че обстоятелството, че заемополучателят не е платил дължимите суми за лихви, не освобождава заемотателя от задължението за начисляване на приходи от лихви от датата на предоставяне на заема до датата на погасяването му, тъй като съгласно счетоводния принцип за текущо начисляване, приходите и разходите, произтичащи от сделки и събития, се начисляват към момента на тяхното възникване, независимо от момента на получаването или плащането на паричните средства или техните еквиваленти и се включват във финансовите отчети за периода, за който се отнасят. Доколкото цитираната правна рамка изисква текущо начисляване на приходи е без значение и дали между страните е договорено (съгласно анекс от 01.12.2023 г.) предоставената финансова помощ ведно с дължимите за нея лихви да се изплатят от заемателя в деня на падежа, удължен до 01.12.2025 г. В случая между лицата са уговорени условия досежно периода на заплащане на лихвата, водещи до отклонение от данъчно облагане, така че за ревизираните периоди да не постъпи приход от лихви в дружеството, или за тези периоди сключената сделка има характер на безвъзмездна. В този случай единствено и само за целите на данъчното облагане се определя данъчна основа, без да се вземе предвид условието по сделката относно дължимостта на лихвите в по-късен период. При спазване на изискванията на счетоводния стандарт СС 18 правилно е начислена лихва на годишна база на усвоените средства и то в не по-висок от уговорения между страните размер. Налице е фикция за приход, подлежащ на включване при определяне на текущия финансов резултат на дружеството за всяка от ревизираните данъчни години.

Съгласно чл. 78 от ЗКПО при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се коригира със сумата на приходите и разходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на нормативен акт, но не са отчетени от данъчно задълженото лице. Когато впоследствие във връзка със стопанска операция по изречение първо бъдат отчетени счетоводни приходи и разходи, последните не се признават за данъчни цели. Следователно с РА законосъобразно финансовият резултат на дружеството е увеличен с приходи от лихви съгласно уговореното между страните по договора за заем, които е следвало да се начисляват към момента на тяхното възникване, независимо от момента на получаването или плащането на паричните средства или техните еквиваленти и да се включват във финансовите отчети за периода, за който се отнасят. Поради това правилно органите по приходите са приели, че жалбоподателят е следвало текущо да начислява приходи от лихви и законосъобразно са увеличили финансовия резултат на основание чл. 78 от ЗКПО във връзка с чл. 16 от ЗКПО. Настоящата инстанция намира за законосъобразни и обосновани извършените на основание чл. 78 във връзка с чл. 16 от ЗКПО корекции на счетоводните финансови резултати за 2021 г., 2022 г. и 2023 г. с размера на неотчетените приходи от лихви във връзка с предоставен заем на „БЕТОН-М“ ЕООД. Изцяло в този смисъл е налице последователна и непротиворечива практика на ВАС, примерно *Решение № 3538 от 3.04.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1395/2025 г.*, *Решение № 7888 от 14.07.2023 г. на ВАС по адм. д. № 9270/2022 г.*, *Решение № 3022 от 22.03.2023 г. на ВАС по адм. д. № 1260/2023 г.*, *Решение № 1440 от 4.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11384/2018 г.*, *Решение № 5960 от 18.05.2016 г. на ВАС по адм. д. № 111/2015 г.*, *Решение № 10680 от 14.10.2015 г. на ВАС по адм. д. № 10650/2014 г. и др.*, според която на основание т. 8. 2, б. „а“ във връзка с т. 8. 1. от СС 18 приходът, създаден от ползването на активи на предприятието от други лица във вид на лихви, се признава текущо пропорционално на времевата база, която отчита ефективния доход от актива, правилен и законосъобразен е достигнатият от приходната администрация извод, че приходът от лихви трябва да се начислява текущо пропорционално на договорения срок, независимо от начина на договаряне на падежа на лихвите (месечен, годишен или еднократно на датата на падежа на главницата). В Решение № 3538 от 3.04.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1395/2025 г. е посочено, че „Първостепенният съд с право е съобразил, че меродавен е моментът на възникване на ефектите от сделки и други събития според чл. 26, ал. 1, т. 4 ЗСч., предвиждащ принципа на текущо начисляване - ефектите от сделки и други събития се признават в момента на тяхното възникване, независимо от момента на получаването или плащането на паричните средства или техните еквиваленти, и се включват във финансовите отчети за периода, за който се отнасят....“. В Решение № 15864 от 21.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7085/2019 г. се посочва, че „Според т. 8. 2., б. "а" от СС18 приходите от лихви се признават текущо пропорционално на времевата база, която отчита ефективния доход от актива. От посоченото следва, че приходът от лихви трябва да се начислява текущо пропорционално на договорения срок, независимо от начина на договаряне на падежа на лихвите (месечен, годишен или еднократно на датата на падежа на главницата), което в случая не е направено“

Относно непризнати разходи за нощувки, хотелско настаняване и туристически услуги по фактури, издадени от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД и „БЕСТ ТРАВЕЛ СЕРВИЗ“ ООД и отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактура, издадена от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД

Съдът намира за правилен изводът на органите по приходите, че разходите по фактури, издадени от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД и „БЕСТ ТРАВЕЛ СЕРВИЗ“ ООД, не са доказани като свързани с дейността на дружеството, в този смисъл правилно и законосъобразно се явява извършеното на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО преобразуване на

счетоводните финансови резултати на дружеството с отчетените по сметка 609 разходи по фактури, издадени от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД и „БЕСТ ТРАВЕЛ СЕРВИЗ“ ООД в размер на 1 000,00 лв. за 2022 г. и 2 707,98 лв. за 2023 г., за които е прието, че не са свързани с икономическата дейност на дружеството.

Видно от приложените документи по фактурите, издадени от „БЕСТ ТРАВЕЛ СЕРВИЗ“ ООД, се касае за предоставени туристически услуги в Прага, Република Ч. и в Република Турция. Както се посочи и по-горе предметът на фактурата, издадена от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД, е „екзекутив стая ол инклузив“ в „Г. хотел Т.“, [населено място], [община].

В обхвата на чл. 26, т. 1 от ЗКПО са разходите, които не са присъщи за стопанската дейност или потенциално не биха създали приход от занятието на данъчно задълженото лице - за материали, услуги и стоки, чието предназначение е за лични цели и/или актив, който не се ползва в дейността, включително се ползва от съдружник, собственик, управител или негови близки. За да се признае счетоводен разход за данъчни цели, извършването му следва да е пряко свързано и да обслужва стопанската дейност на ревизирания и да е налице съпоставимост на приходи и разходи. В негова тежест е да установи, че осчетовожените разходи по спорните фактури се отнасят за извършваната от него стопанска дейност.

Съгласно чл. 33, ал. 1, т. 1 от ЗКПО за данъчни цели се признават счетоводни разходи за пътуване и престой на физически лица, когато пътуването и престоят са извършени във връзка с дейността на данъчно задълженото лице и лицата са в трудови правоотношения с данъчно задълженото лице. Другото условие за данъчното признаване на разходите за пътуване и престой (пътни, дневни и квартирни пари) за целите на корпоративния закон е регламентираното с чл. 10 - изискване за документална обоснованост.

За доказване на фактическото извършване на разходите и връзката им с дейността на предприятието могат да послужат документи, с които се определя обектът и целта на пътуването, възложените и извършените дейности, характерът на положения труд, отчет за пътуването, времетраене на присъствието, фактури или други документи от хотела, мястото за нощувка, превозни документи. Командировката в чужбина в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина е дефинирана като изпращане на лица за извършване на конкретна служебна работа в чужбина по нареждане на съответния командироваш орган. Действително от ревизираното лице са представени заповеди за командировка, но липсват отчети и не са описани извършените разходи. Ревизираното лице не е опровергало тезата на ревизиращите, че предоставените по преписката документи препятстват обосноваване на извод, че спорните разходи са свързани с дейността, тъй като освен заповеди, които не са попълнени точно и изчерпателно, не са представени други съпътстващи документи. Твърденията, че процесните фактури са издадени във връзка с дейността на дружеството, не са доказани. Представени са фактури и частично попълнени заповеди за командировка, но липсват отчети за командировки, доказателства за проведени срещи, документи за дневни и квартирни, кореспонденция, покани, доклади или други данни, които да установят конкретна стопанска необходимост и пряка връзка между разходите и икономическата дейност. Освен това осчетоводяването не е във връзка с получени документи за командировки, а по фактури от доставчици на туристически услуги. Изводът е, че не е доказана връзката между тези услуги и дейността на дружеството, оето е основание за непризнаване на разходите по тях на основание чл. 26, т. 2 във вр. с чл. 10 от ЗКПО и на основание чл. 26, т. 1 от същия закон, както и за отказа на правото на приспадане на данъчен кредит по тях. В този смисъл *Решение № 6905 от 5.06.2024 г. на ВАС по адм. д. № 1103/2024 г., Решение № 7598 от 19.06.2024 г. на ВАС по адм. д. №*

2560/2024 г., Решение № 15864 от 21.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7085/2019 г. и др.

С оглед на това съдът приема, че правилно на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО процесните разходи са третираны като несвързаны с дейността и финансовият резултат е увеличен с тяхната стойност. По изложените в частта по ЗКПО съображения настоящата инстанция намира за обоснована и извършената корекция по ЗДДС за м. 12.2023 г., произтичаща от отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 96,70 лв. по фактура №[ЕГН] от 28.12.2023 г., издадена от „ГРАНД ХОТЕЛС МЕНИДЖМЪНТ ЕНД МАРКЕТИНГ“ ЕООД с предмет „нощувка-командировка“ и касаеща горепосочената екзекютив стая в Г. хотел „Т.“, доколкото не са налице доказателства за връзката ѝ с икономическата дейност на дружеството. При недоказано служебно предназначение на услугата жалбоподателят не може да противопостави само формалното наличие на фактура като достатъчно основание за признаване на данъчния кредит, още повече, че предмет на процесната фактура „нощувка-командировка“ е 27.12.2023 г., който е обявен за официален празник (неработен ден) за 2023 г. в Република България и същата е за настаняване на 2 лица.

Във връзка с гореизложеното при извършената проверка в обхвата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът намира, че ревизионният акт е издаден от компетентни органи, в предвидената форма, без съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и при правилно установена фактическа обстановка.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 161 от ДОПК основателна е претенцията на ответника за заплащане на направените в производството разноски. Съгласно чл. 161, ал. 1 от ДОПК в приложимата редакция (изм. ДВ, бр. 17 от 2026 г.) на жалбоподателя се присъждат разноските по делото, в т.ч. възнаграждение за един адвокат за всяка инстанция, съразмерно с уважената част на жалбата. На ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Размерът на юрисконсултското възнаграждение следва да се определи съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, който предвижда, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лв. В конкретния случай за настоящото производство дължимото юрисконсултско възнаграждение съдът определя в минимален размер от 66,47 евро, който размер намира за справедлив и обоснован с оглед конкретната фактическа и правна сложност на делото, както и осъществените от юрисконсулта действия на процесуално представителство.

Водим от горното Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД“ с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], вх. Б, ет. 6, ап. 31, представлявано от Управителя Е. И. К., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220224005210-091-001/23.10.2025 г., издаден от И. М. Р., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и С. М. М., на длъжност Главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 173 от 06.02.2026 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. (Дирекция ОДОП С.) при Централно управление на Национална агенция за приходите, с който на „ЕК ЛЕГАЛ

СТУДИО“ ЕООД са определени допълнителни задължения за данък върху добавената стойност (ДДС) за данъчен период м. 12.2023 г. в размер на 96,70 лв. и съответните лихви за забава в размер на 22,93 лв. и за корпоративен данък за данъчни периоди 2021 г., 2022 г. и 2023 г. в размер на 5 528,35 лв. и съответните лихви за забава в размер на 1 423,50 лв.

ОСЪЖДА „ЕК ЛЕГАЛ СТУДИО“ ЕООД“ с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], вх. Б, ет. 6, ап. 31, представлявано от Управителя Е. И. К. да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: